

BAKA ISTVÁN

Megdézsmált üdvösség

AZ APOKALIPSZIS SZAKÁCSKÖNYVÉBŐL — 3.

*Gyerekkoromban felszöktem gyakorta
a padlásra, hol a dió lakott,
kosárban, összeöntve nagy halomba,
mint Teremtés előtt a csillagok*

*s bolygók. A tartógerenda tövén,
fagy- és porszagban, még nem bejglibe
darálva, még nem nyúlós téztafény
hájjal bekent göngyölegeibe*

*tekerve, tornyosult a lakoma
nyersanyaga; s az élesztő: a Szent-
lélek üvegűré alatt pihent
a boltban még, mely a Mennybolt maga.*

*Egy-egy diót — bolygót vagy csillagot —
szétroppantottam lopva — Lucifer
a nagy kosárból épp így lopkodott,
bár tudta ő is: fenekére ver*

*az Úr, ha rájön. Szégyelltem, de nem
állhattam ellen. Édes Istenem,
elnézed-é, hogy süteményedet
megdézsmáltam előre, rossz gyerek,*

*s felnőttkoromra morzsa sem maradt
üdvösségemből Űreged alatt.*